

вѣтъ православни-тѣ жители съ ересъ-та си, която дѣятелно разпространявале, по заповѣдь на царя, биле събрани и заселени въ единъ градъ, който се наричѣхъ *Алексиополъ* (Алексовъ-градъ) ⁽²⁹⁾, обаче нѣкои отъ тѣхъ останале въ Пловдивъ, или напослѣтъ се преселиле. При всички-тѣ усилия на византийски-тѣ власти да спрѣтъ богумилство-то, то пакъ успѣло ⁽³⁰⁾. Както видѣхме, въ 12 я вѣкъ Пловдивъ станѣхъ сръдище на богумилство-то, което отъ тоя градъ се разпространило въ цѣла-та византийска държава, дори и въ Цариградъ. — За доказателство, че павликяне-тѣ въ пловдивско сж биле богумили, служѣтъ и слѣдующи-тѣ обстоятелства: както богумили-тѣ немале храмове, ами се молиле Богу въ домове-тѣ си, въ гори-тѣ, въ пещери-тѣ и въ шумаци-тѣ, така и покатоличени-тѣ павликяне немале храмове, ами се молиле въ обикновенни кжци, които наричале *молитвенни домове*, па и низъ гори-тѣ ⁽³¹⁾; както богумили-тѣ, така и павликяне-тѣ не почитале кржстъ-тъ, икони-тѣ и мощи-тѣ на светци-тѣ; както едни-тѣ, така и други-тѣ отхвърляле празници-тѣ, пости-тѣ и пр. и проч. Та и Анна Комненъ, която била заедно съ баща си въ Пловдивъ, освѣнъ съ названия-та *павликяне* и *арменци*, нарича ги и *богумили*. А пжкъ, ако павликяне-тѣ не сж биле богумили, то и царска-та джщеря не е щѣла да ги нарича такива, макаръ и тѣ сами до-скоро да се наричахъ *павлици-апостолици* ⁽³²⁾. — И по народностъ, павликяне-тѣ не сж биле *арменци* ⁽³³⁾, не сж биле и *сирийци*. Видѣхме въ 22-та забѣлжка, че предводителъ-тъ на преселени-тѣ отъ

⁽²⁹⁾ Казватъ, че тоя градъ, който население-то наричало *Неокастро* (Нова-крѣпостъ), билъ въ Сжрне-горска-та околия, между села-та Кжлжчлии и Балтаджики, на които жители-тѣ сега сж бжлгаре католици.

⁽³⁰⁾ По заповѣдь на царя Алексий 1-й Комненъ, предводителъ-тъ на богумили-тѣ, Василъ (за когото се спомена на стран. 50), билъ хванатъ и живъ изгорѣнъ, а пжкъ замѣстникъ-тъ му Петръ, който ималъ 12 ученици, билъ убитъ съ камжне.

⁽³¹⁾ Отъ записки-тѣ на очевидци прѣзъ 1830 год. се вижда, че „павликяне-тѣ си правѣтъ литургия по кжрицата безъ свещеници, че нематъ черкови“.

⁽³²⁾ До прѣди 20-30 години въ Пловдивъ и околностъ-та му павликяне-тѣ сами така се наричахъ, но въ качество-то си на католици. Като попитахме еднажъ отецъ Петръ Арабаджийски — добжръ, честенъ, простодушенъ бжлгаро-католически свещеникъ отъ пловдивски-тѣ села, за когото по-сѣтне ще се говори по-горе, — защо се наричѣтъ *павликяне*? Той отговори: Павликяне ни наричѣтъ за приембхъ, за укоръ; ние не сме павликене, нъ сме *павлици-апостолици-католици*, защото на-па-та света апостолска католическа вѣра е „сжтворена“ споредъ повеления-та на апостолъ Павелъ, „най-огненния“ проповѣдникъ на Христово-то учение. Прочее, за вѣрвание е какво и сами-тѣ бжлгаро-католици да сж чувале отъ свещеници-тѣ си название-то *павлици-апостолици-католици*, та и тѣ сами захванале да се наричѣтъ *павлици-апостолици*, като изоставиле и *католици*, кой знае по какви причини?!

⁽³³⁾ Още въ вѣме-то на царя Борисъ, когато дошло въ Бжлгария павликански